

Привітайте Халіма!

Кеті Річі

Грунтується на справжніх подіях

*“Ви дармо дістали, дармо й давайте”
(Матвій 10:8).*

Того ранку в школі Маркус помітив, що в клас зайшов новенький хлопчик.

“Усім доброго ранку,— сказала пані Бекер, коли всі заспокоїлися.— Це—Халім. Він у нашій школі новачок. Насправді він новачок і в нашій країні”.

Халім продовжував дивитися в підлогу, коли вітався з нами. Маркусу здалося, що його голос звучить якось по-іншому. Пані Бекер продовжувала говорити.

“Ми такі раді, що він тут і що він буде в нашому класі. Я сподіваюся, що всі ми радо його привітаємо”.

Поки пані Бекер показувала Халіму його парту, Маркус подумав, як би він хвилювався, якщо йому довелося б приїхати у нову країну й піти до нової школи.

Після сніданку пані Бекер всім оголосила, що у неї є сюрприз. Маркус випрямився, щоб побачити, що вона витягає з сумки. То були маленькі відерця. Вона почала роздавати їх кожному учневі.

“Уявіть, що в кожного з нас є всередині відерце,— сказала вона, простягаючи Маркусу жовте відерце.— Люди наповнюють наші відерця, коли роблять для нас щось хороше. І ми можемо наповнювати відерця інших людей, якщо добре до них ставимося. Наприклад, коли ваша мама вас обнімає, вона наповнює ваше відерце. Коли ви кажете іншим людям щось приємне, ви наповнюєте їхні відерця”.

Маркус поглянув на свого найкращого друга Калеба. Йому також дісталось жовте відерце!

“Цього тижня ми будемо тримати ці відерця на партах, щоб писати одне одному приємні записки”,— сказала пані Бекер. Вона склала маленький клаптик паперу і поклала його у відерце.

МИ МОЖЕМО БУТИ ДОБРИМИ

“Кожен з нас може розвивати братерську доброту вдома, у школі, на роботі або під час гри”.

Президент Рассел М. Нельсон, “These ... Were Our Examples”, *Ensign*, Nov. 1991, 62.

“Це допомагатиме нам пам’ятати про уявне відерце, яке кожен з нас має всередині. Ми хочемо бути добрими, аби стати тими, хто наповнює відерця”.

Маркус витягнув клаптик паперу і подумав про те, що він напише Калебу. Наприклад, те, що він гарний спортсмен. Однак потім він поглянув на Халіма. Його плечі були опущені. Він мав сумний вигляд.

Маркус думав про те, чи був у Халіма найкращий друг там, де він жив. Мабуть було важко попрощатися і страшно переїжджати так далеко.

Маркус поглянув униз на білий аркуш паперу на своїй парті. У нього виникла ідея, а потім він написав: “Дорогий Халіме!

Ласкаво просимо до нашої школи. Якщо ти хочеш, можемо погратися на перерві. Я буду твоїм другом. І обіцяю, що й Калеб буде твоїм другом також.

Від Маркуса”.

Потім він обережно склав папірець і поклав його у відерце Халіма. Халім усміхнувся. Маркус відчув всередині тепло і радість. Йому подобалося бути тим, хто наповнює відерце. ●

Автор живе в штаті Аїдахо, США.

